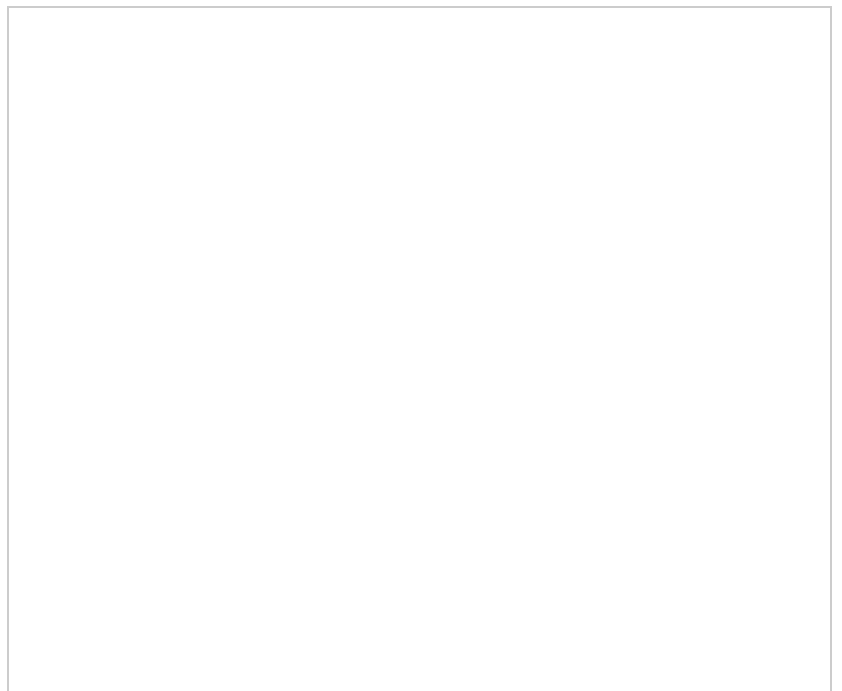

liik, hämähäkkejä

12.9.2021 0.00

Riina Laamanen lähti 19-vuotiaana au-pairiksi Irlantiin. Rakkaus Dubliniin oli niin syvällä, että hän muutti maahan. Riina on työskennellyt vuoropäällikkönä gourmet-ravintolassa, mutta elämä muuttui kun hän muutti Japaniin amerikkalaisen, USA:n armeijassa palvelevan poikaystävänsä luo. Osa IV.

(UUSINTA v. 2017)

Joka aamu kahdeksalta herään Amerikan kansallislauluun, joka soitetaan lipun noustessa salkoon. Tukikohdan kaduilla kävelevät sotilaat univormussaan pysähtyvät, kääntyvät kohti lippua ja tekevät sotilastervehdyksen. Minuun tällä ei tietenkään ole muuta vaikutusta kuin se, että koko päivän, joka päivä, hyräilen Amerikan kansallislaulua.

Toinen vähän ikävämpi syy herätä aikaisin ovat moskiitot ja hämähäkit. Japanin kesä on kuuma ja kostea, talvet toisaalta leutoja. Itikat ja hämähäkit eivät kuole talvellakaan, vaan kasvavat suuremmiksi ja suuremmiksi. Käsivarteni ja sääreni ovat punaisten puremien peitossa. Hämähäkit eivät ole tappavan myrkyllisiä, mutta tarpeeksi myrkyllisiä jättääkseen jälkeensä isoja kutisevia paukamia. Sitä paitsi minä pelkään hämähäkkejä. Öisin ne pysyvät ulkona, mutta aamuisin ne jostain syystä vaanivat huoneeni ikkunalla. Tästä syystä tukikohdasta kaikua kansallislaulu on loistava herätyskello ja muistutus siitä, että minun pitää sulkea ikkunani.

Japanissa juhlietaan kesän alkamista 1.6. Japanilaiset ja täällä asuvat amerikkalaiset kerääntyvät Zushin rannalle katselemaan upeaa ilotulitusta ja juomaan samppanjaa. Tunnelma on katossa vaikka suurelle osalle paikallisista kesäloma on pelkkä haave.

Matt ja minä juhlistamme kesän alkua ostamalla polkupyörät. Onkin jo aika tehdä jotain muuta kuin syödä! Ensimmäinen pyöräretkemme suuntautuu Kannonzakiin, kymmenen kilometrin päähän Yokosukasta. Kannonzakin suurin nähtävyys on luonnonkaunis puisto meren rannalla. Jätämme pyörät rannalle ja kiipeämme mielestämme valtavan kukkulan laelle ihailemaan maisemia. Korkealla meren pinnan yläpuolella Japani näyttää parhaat puolensa. Tiheä sademetsä takanamme, kimmeltävä meri edessämme. Maisema on hioitavan pyörämatkan ja kaiken kiipeämisen arvoinen. Hetken ihailemme kaunista uutta kotimaatamme ja sitten katsomme ympärillemme ja huomaamme ne, hämähäkit. Puiden oksilta riippuu kämmenen kokoisia hämähäkkejä. Satoja inhottavia, purevia hämähäkkejä!

Matt ottaa minua kädestä kiinni ja juoksemme takaisin pyörille.

Vanha japanilainen herrasmies, Hiro, omistaa pienen ravintolan Yokosukassa. Ravintolassa ei ole pöytiä, asiakkaat istuvat lattialla matalan baaritiskin edessä. Istumapaikkoja on viisi ja ravintolaan on paras mennä heti, kun se aukeaa tai mielummiin vähän aikaisemmin, muuten päätyy ovelle odotelemaan, että joku asiakkaista lopettaa ruokailun ja istumapaikka vapautuu.

Ruokalistat on kirjoitettu seinille japaniksi, mutta vaikka ymmärtäisit japanin kieltä, on niitä turha edes katsoa, Hiro kokkaa mitä haluaa. Päivän erikoinen on sekoitus ruoka-aineista, joita jääkaapista sinä päivänä löytyy ja aterian valmistuminen kestää tunnista kolmeen, riippuen Hiron mielialasta. Kun ruoka viimein valmistuu, saattaa annoksen kanssa saada oluen. Yleensä kuitenkin omistaja on sitä mieltä, että vihreä tee saa riittää. Matt tulee kanssani ravintolaan illalliselle ensimmäistä kertaa. Paikkaan tottumattomalle kokemus voi olla suorastaan pelottava, täällä asiakas ei ole aina oikeassa, omistaja on. Meillä käy hyvä tuuri ja saamme tilattua ruokamme kanssa oluen, yhden pullon ja kaksi pientä lasia. Ruoka on aina herkullista eikä minua suuremmin kiinnosta, mitä Hiro päättää minulle syöttää, olen jo tottunut siihen, että kaikki mikä ei ole myrkyllistä on syötävää.

Aktiivisen päivän jälkeen poikaystäväni ja minä täytämme vatsamme rasvaisella ruualla ja nautimme saamamme pullollisen olutta. Kun astumme taas kadulle on Japanissa jälleen pimeää, illan täyttää sirkkojen siritys ja makea kukkien tuoksu. Hämähäkit saavat jäädä unholaan, aamuun saakka.

